

Periodistes en tots els fronts

El Congrés de la FIP planteja, a Santander, els riscos de la professió

— Josep Pernau —

“Hem rebut amb entusiasme els canvis polítics a Sud-àfrica i a l'Orient Mitjà i el recent procés de pau a Irlanda. Aquests canvis han portat l'aixecament de moltes restriccions imposades als periodistes i als mitjans de comunicació; però també s'ha produït un deteriorament en moltes àrees. La promesa de més democràcia i llibertat professional inherent a l'extinció de la guerra freda no s'ha materialitzat”. Amb aquestes paraules, contingudes en l'informe del secretari general, començava el 22è. Congrés de la Federació Internacional de Periodistes, celebrat a Santander entre els dies 1 i 5 de maig, amb l'assistència de 250 delegats de tot el món.

El comissari europeu Marcelino Oreja va participar en la sessió inaugural de l'assemblea anual de la Federació Europea de Periodistes (a sota), que va fer-se abans del congrés mundial de la Federació Internacional de Periodistes, que encapçala Jens Linde (a l'altra plana). Al costat de Marcelino Oreja hi ha el president de la FAPE i el president de la federació Europea de Periodistes, Gust Glattfelder.

La FIP, fundada l'any 1926, representa més de 400.000 professionals de 93 països, integrats en 120 organitzacions, entre les quals figuren, per part d'Espanya, la Federació d'Associacions de la Premsa, el Col·legi de Periodistes de Catalunya y les agrupacions de periodistes d'UGT, Comissions Obreres i ELA-STV. Al congrés de Santander hi va assistir, a més, una delegació del Sindicat de Periodistes de Catalunya. La FIP té la seu a Brussel·les i està presidida pel danès Jens Linde, que fou reelegit a Santander, igual que el conseller Juan Antonio Prieto, ex-president de l'Asociación de la Prensa de Cantabria i membre del consell directiu de la FAPE.

Assistir al Congrés de la FIP és viure la realitat del periodisme al món; la d'uns països inserits en les tecnologies més avançades i la d'altres que estan mancats dels mitjans més elementals; la dels països que viuen els problemes de la concentració d'empreses i de grans grups multimèdia i la d'aquells en què l'Estat, tot i no ser ja formalment autocràtic, impideix la sortida de nous mitjans. Però entre els uns i els altres hi ha un problema comú: el control que els diferents poders —polític, econòmic o religiós— tracten d'exercir, de vegades de manera criminal, sobre la independència professional.

“En nom del companys assassinats”

Però la trobada és, sobretot, cinc dies de convivència amb la por i el dolor d'una professió perillosa, que va tenir el 1994 una xifra de 115 morts, tots de manera violenta, en escenaris de combat o assassinats. El Congrés escolta amb emoció el testimoni d'homes i dones que han viscut el perill, que estan amenaçats, que han passat per casernes policials o que han perdut amics i companys complint el seu deure d'informar.

“Sóc aquí en nom dels periodistes assassinats al meu país i perquè els que quedem puguem continuar treballant cada dia”, eren les úniques paraules de l'algeriana Houda Bouchaib, quan presentava la seva candidatura a consellera de la nova executiva. Houda està en llibertat condicional, viu enclaustrada en un

hotel amb els altres companys de treball, separada de la família per no comprometre-la, i va i ve cada dia de la feina en autobús. El drama d'Algèria i la situació dels periodistes els expressen uns delegats que parlen lliurement; de les llistes de periodistes als quals s'ha de matar que figuren en algunes mesquites; del control de les autoritats militars sobre la premsa; de la pressió psicològica, que condueix a l'autocensura... El delegat s'estén i depassa els cinc minuts del seu torn, i quan la presidència li crida l'atenció, ell es justifica: "Perdoni, però l'emoció em fa perdre la noció del temps". La sala l'anima a continuar, i ja no tindrà més limitacions. D'Algèria sorgeix una veu que demana a la solidaritat dels periodistes del món que s'obri una oficina de la FIP a Alger, que segueixi de prop la situació.

Són el algerians, però són també els bosnians, Mehmed Halilovic i Zoran Pirolic, que voldrien veure asseguts davant el tribunal internacional de La Haia, jutjats com a criminals de guerra, els periodistes que van instigar l'odi ètnic; en el desastre de Bòsnia, la ploma és tan responsable com les armes. Amb ells se solidaritza el delegat de la Unió de Periodistes Independents de Sèrbia, Branislav Kanak, representant d'un sector que va denunciar la intolerància i la intoxicació que a través dels mitjans de comunicació es portava a terme abans que comencés l'expansió territorial de Sèrbia, i va advertir del perill d'un conflicte interètnic. Eren les úniques veus lliures a Sèrbia i Montenegro, i encara ho són. Pels seus judicis crítics i independents van predrer el lloc de treball, i ara molts no tenen un mitjà on expressar-se. Bosnians i serbis demanen al Congrés que els ajudi a restablir canals de comunicació entre les repúbliques ex-iugoslaves perquè pugui arribar als pobles una informació neta i no enverinada. A més, els periodistes independents de Sèrbia i Montenegro han

acudit al Congrés per denunciar l'estranya paradoxa que, exceptuant la FIP, internacionalment no se'ls reconeix a ells, sinó les organitzacions oficialistes de Belgrad, les que estan al servei de l'expansionisme i la neteja ètnica.

En el Congrés s'expressa una solidaritat que podria semblar fictícia en el panorama de la relació entre pobles. És no només la de serbis i bosnians, sinó també la d'israelians i palestins. "Jo espero una unió forta amb els companys de Palestina", diu la israeliana Sara Friedman, que demana a tots el delegats que es posin drets per donar un to solemne al triple compromís que s'han d'endur al seu país: el de l'ètica, el de la solidaritat i el de la lluita per la llibertat i la seguretat.

Una carta des de la presó

Les sessions són una successió de grans silencis i de grans aplaudiments. Amb un silenci impressionant s'escolta l'indonesi Santoso Iskak; la sala és conscient que corre un risc. El congressista llegeix una carta, escrita des de la presó de Jakarta per al congrés de Santander, del secretari general de l'Aliança de Periodistes Independents d'Indonèsia, Ahman Taufik, que va ser detingut el dia 16 de març juntament amb dos periodistes més; tots tres podrien ser condemnats per propaganda il·legal a set anys de presó. El seu delictes va ser publicar un butlletí intern de l'associació —una *Capçalera* pobra— sense haver demanat permís a les autoritats militars, creient que la Constitució els emparava. "Però no hi ha raó per plorar, si pensem en Algèria, Bòsnia o Ruanda", diu el representant indonesi quan acaba de llegir la carta; sempre hi ha llocs pitjors.

El 3 de maig està assenyalat en el calendari de l'ONU com el Dia Internacional de la Llibertat de Premsa. El Congrés va dedicar el

—El congrés expressà la solidaritat entre periodistes serbis i bosnis, israelians i palestins—

matí a un llarg debat sota el lema "Periodisme en el camp de batalla", en el transcurs del qual es va lliurar al delegat indonesi el premi dedicat a la memòria del periodista Rob Bakker —instituit per la FIP i l'Associació de Periodistes Holandesos i dotat amb 2.500 dòlars—, com a reconeixement de la lluita dels periodistes indonesis per un periodisme independent. Rob Bakker, mort recentment als 42 anys, era un periodista holandès, dirigent de la FIP, que des de Guatemala fins a Turquia, en nombroses missions, va treballar per la seguretat dels periodistes.

La seguretat: el gran tema pendent, tot i ser el camp en què més es treballa en el si de la FIP; amb l'edició d'opuscles en totes les llengües, amb fons d'ajut, amb missions que recorren el món, en grups regionals, i amb oficines permanents a Amèrica Llatina, al Sud-est asiàtic i properament a Algèria. Però no s'ha pogut evitar que l'any 1994 hagi estat el més luctuós de la història, amb 115 morts, als quals a Santander, dins el Dia Internacional de la Llibertat de Premsa, el 3 de maig, es va retre homenatge. Al Vietnam, en 15 anys de guerra hi van morir 34 periodistes; van ser víctimes del risc d'un conflicte armat. En tres anys, han mort 40 informadors a Bòsnia-Hercegovina i 43 a Algèria, i molts d'ells han mort assassinats pel fet de ser periodistes. El risc ja no és extern o ambiental, com la mort —anunciada amb emoció davant el Congrés poques hores després d'haver-se produït— de tres informadors a Sri Lanka, quan fou abatut per un míssil de la guerrilla tàmil l'avió en què viatjaven; el perill ara és intrínsec a la professió, quan s'intenta exercir-la amb independència. És el cas dels periodistes russos denunciats per Vsevolod Bogdanov: 17 morts en els últims temps, alguns d'ells en zones de conflicte, però altres assassinats pels sicaris de les màfies, cap

dels quals no ha estat mai detingut.

La intolerància religiosa o ètnica és el nou gran perill. En el mapa luctuós de la informació, s'hi ha d'afegir el cas de Ruanda, amb 48 periodistes morts l'any passat, perquè eren periodistes i a més perquè eren hutus o eren tutsis; i el de Turquia, on han estat matats periodistes i on s'intenta silenciar els mitjans més oberts cap a la convivència amb el poble kurd. Per tractar del racisme, la xenofòbia i els mitjans s'estan celebrant gran nombre de trobades arreu del món, i la FIP, amb el sindicat ELA-STV, té previst organitzar per l'any 1997 un simposi internacional al País Basc sobre aquests temes.

Solidaritat Nord-Sud

"Sóc un beneficiari de l'ajuda de la FIP: gràcies a una carta del secretari general a les autoritats del meu país vaig ser alliberat després de 20 dies de detenció", diu l'etiop Kefale Mammo. "Ajudeu l'Àfrica", demanen el delegats africans, davant el cas més recent de Ruanda. De vegades l'ajut no és només en el camp de la informació i la seguretat. Quan, a començament d'any, el president del Sindicat de Periodistes de Zimbabwe va enviar per fax a Brussel·les una proposta de resolució a la secretaria general de la FIP, en el sentit de crear a Harare una oficina permanent de l'organització per coordinar les seves tasques en el continent, incloïa en el mateix paper la petició d'un bitllet d'avió per poder assistir al congrés de Santander —i que sigui amb la TAP, perquè la companyia portuguesa ha promès donar-nos una altra butlleta—, demanda que els serveis burocràtics van traduir i van deixar inclosa en el paperam de la trobada. La rellicada deixa ben clars els desequilibris Nord-Sud dins la professió

**—1994 ha estat l'any
més luctuós de la
història de periodisme,
amb 115 vots—**

periodística. Els reflecteix molt bé el delegat del Níger: “Amb l’ajuda dels companys del Canadà vam fer una llei per a la premsa al meu país. És una llei magnífica; però el que passa és que no tenim màquines d’escriure. I és que no n’hi ha prou de saber nedar: s’ha de tenir també una piscina”.

Les demandes de solidaritat —i no sempre econòmica— sorgeixen d’Àfrica, d’Àsia i d’Amèrica Llatina. I enclouen quasi sempre una denúncia: la de lleis que són restrictives, quan no repressores, i de situacions que limiten la llibertat d’informació. “Al meu país”, explica el marroquí Youness Mjahmed, “la televisió pública està dirigida per un alt càrrec del ministeri de l’Interior, i les condicions de treball per als periodistes són com les dels detinguts en una comissaria”. Són veus desesperades, que denuncien casos a tots els continents i que projecten sobre la sala un mapa de la llibertat de premsa ombrejat en la major part del món.

Però les denúncies arriben no només del Tercer Món, sinó també de l’Europa desenvolupada. Així, Mario Guastoni, del Sindicat Nacional de Periodistes de França, assenyala que la sentència contra *Le Canard Enchaîné* per haver publicat fa sis anys els guanys d’un alt dirigent de Peugeot podria posar en perill la protecció de les fonts d’informació, indispensable per al periodisme d’investigació. “Un nou obscurantisme podria caure sobre França”, diu Guastoni també a propòsit d’un intent legislatiu d’impedir la publicació de res que estigui en període d’instrucció processal. Hi ha esgarrifances a la sala quan s’escolten aquestes paraules de boca d’un francès.

Pero és el cas també d’un periodista australià, membre del Sindicat de Periodistes Britànics, que fou portat davant els tribunals per haver-se negat a violar la confidencialitat de

les fonts en una informació publicada al *Wall Street Journal*. O el del ciutadà israelià Mordechai Vanunu, a qui hauria de protegir també el secret professional, condemnat a 18 anys de presó perquè l’any 1986 va enviar informació a *The Sunday Times* sobre la producció de material nuclear per part d’Israel, sense revelar mai d’on l’havia tret.

És el Nord que també demana la solidaritat del Sud davant aquests casos. “En el camp de la informació, necessitem un Nord cap on mirar”, diu un africà. És la solidaritat de tot el Congrés que demanen també totes les organitzacions espanyoles membres de la FIP davant les amenaces d’ETA als periodistes i als mitjans que treballen al País Basc.

Dràcula en un banc de sang

“Periodistes en tots els fronts”, ha estat el lema de l’encontre. Hi ha obert el front de la seguretat, però n’hi ha també d’altres importantíssims. El de la societat d’informació, per exemple, que amb les noves tecnologies planteja tota mena de problemes. Les noves tecnologies permeten el treball a casa, i fins i tot des d’un altre país; pot ser un avantatge per a algú, però en la majoria de casos ha degradat les condicions de treball. No ho denuncien pas els països del Tercer Món, que no viuen encara el problema; ho expliquen els canadencs i el delegat d’Àustria, que assenyala que al seu país dos de cada tres periodistes són *free lances*, que ell qualifica d’“esclaus d’avui en dia”. Aquesta situació porta ràpidament a una pèrdua de força i representativitat dels sindicats i organitzacions professionals, com està passant als Estats Units. L’exigència arriba també dels grans països d’Amèrica Llatina, del Brasil i l’Argentina, que comencen a conèixer també els problemes del gran canvi tecnològic.

‘—Periodistes algerians i russos són els que en aquets moment més pateixen la perillositat de la llibertat d’expressió—

No és pas la por davant el progrés tecnològic, que s'accepta. "Si existeixen les autopistes de la informació per als mitjans, utilitzem-les nosaltres amb finalitats sindicals". Davant els grans grups multinacionals, que en alguns casos han arribat a la globalització de les llistes negres, sorgeix la demanda d'utilitzar les mateixes xarxes de comunicació per defensar els drets laborals i professionals.

Es una acceptació cautelosa i reflexiva de les noves tecnologies i de les autopistes de la informació en la defensa dels drets del periodista. "¿Com podem defensar els drets d'autor si el nostre treball se'ns pot escapar per la xarxa Internet? Qui controla Internet i l'aprofitament que de la nostra feina es pot fer?", demana la delegació d'Israel. I per part britànica s'adverteix del perill que puguin servir per expandir la intolerància i el domini dels uns sobre els altres. "Sabem qui s'endú els guanys: la meitat els Estats Units, i l'altra meitat, entre Europa i el Japó".

Són les històriques cauteles davant la concentració de mitjans i els grups multimèdia. Ara sorgeixen enfront de les noves tecnologies, a les quals els països desenvolupats es mostren oberts; però en condicions que evitin la situació de societats dominants i societats dominades. El Congrés demana una estratègia que anteposi l'interès públic al lucre. "La liberalització, en aquest camp, és com deixar anar Dràcula en un banc de sang", diu un delegat britànic, i afegeix que "no seran pas els Murdoch o els Berlusconi els que faran en una televisió del seu país un programa en llengua gal·lesa". La demanda surt de manera immediata: enfortir dins de cada país els propis canals productius, que no són altres que la televisió i la ràdio públiques, per contrarestar la influència cultural de les autopistes de la informació.

Són els països desenvolupats els que han pres consciència dels problemes de la societat de la informació que arriben. No pot estranyar, del punt que s'explica que hi ha més telèfons a l'illa de Manhattan, a Nova York, que en tot el continent africà. Però els africans saben de què se'ls parla. De manera molt gràfica, ho demostra el senegalès Less Càmara: "Molt bé, arribaran les autopistes de la informació. Però, qui fabrica els 'cotxes'? I, això és el més important: seran de peatge, oi?". Les autopistes han de permetre la globalització de la informació i ens apropiaran els uns als altres; però el representant de Tunísia, Mohamed Ben Salah, es planteja: "Molt bé, però què podem transmetre nosaltres que interessi algú? Què ens demanaran a nosaltres?, que siguem només receptors?"

Les cendres de la guerra freda

És ja una constant que es planteja des que va enfonsar el bloc soviètic: l'apropament de la FIP i de l'Organització Internacional de Periodistes, en el camí cap a una integració en una associació única dels periodistes de tot el món. Es va plantejar a Mont-real, el 1992, i s'ha tornat a posar sobre la taula a Santander. El resultat ha estat el mateix: es pot col·laborar en alguna acció conjunta, però han de funcionar totes dues separatament. En presència d'un observador de l'OIP, així es va decidir en l'única votació nominal d'una resolució. Per 138 vots, 72 en contra i 42 abstencions, un mur continua separant les dues associacions internacionals de periodistes, malgrat que algunes organitzacions tenen doble afiliació, com són, entre altres, la del Brasil i Comissions Obreres.

L'OIP, amb seu a Praga i amb un gran contingut ideològic, va representar els periodistes del bloc soviètic i es va expandir pels països del Tercer Món. Com a principal organització membre, dins l'Europa Occidental, hi ha la secció de periodistes de la CGT francesa. En el seu moment va disposar de gran béns econòmics en els països de l'Est —com residències de vacances i imprentes per a l'edició de premsa—, i encara en conserva una part. Després de la caiguda del mur, ha tractat de reconvertir-se i d'adoptar una línia menys ideològica i més professional. Però moltes de les organitzacions membres, des de la República Txeca fins a Mongòlia, són ara —amb els estatuts modificats— a la FIP.

La guerra freda va deixar molts recels, que no s'esborren pas fàcilment. "No reemplacem una internacional per un altra internacional", es deia per part francesa. Però s'ha de sentir parlar, sobretot, la gent que arriba dels països de l'Est, com el txec Vladimir Caspar, que fou depurat després de la *primavera de Praga* i que durant 20 anys va haver-se de guanyar la vida a la construcció, quan parla d'una OIP dirigida per un coronel del KGB. Les cendres de la guerra freda encara són calentes.

El Brasil serà segurament el proper punt de trobada, l'any 1998. Sota la presidència del danès Jens Linde i de la primera vice-presidència de l'australià Christopher Warren, la FIP estarà regida durant aquests tres anys per una executiva composta per vuit europeus, tres africans, tres asiàtics, un representant d'Amèrica del Nord, tres d'Amèrica Llatina i dos d'Oceania. Amb 400.000 professionals a tot el món, hauran de lluitar en tots els fronts que té oberts la professió periodística. ●

FOTOS ESTEBAN COBO

LLIBRES

A cura de C. Valbuena

Pasionaria y los siete enanitos

Manuel VÁZQUEZ
MONTALBÁN
Planeta. Barcelona, 1995
542 pàgines

Manuel Vázquez Montalbán ens ofereix en aquest llibre un fidel i exhaustiu retrat de la que va ser carismàtica líder del Partit Comunista d'Espanya. A més a més, per les pàgines del llibre l'autor hi fa desfilar tot un seguit de personatges que van tenir una relació més o menys intensa amb aquesta dona fascinant i que ens ajuden a entendre millor la influència de la seva personalitat política.

Panfleto desde el planeta de los simios

Manuel VÁZQUEZ
MONTALBÁN
Crítica. Barcelona, 1995
145 pàgines

En el seu darrer llibre, Vázquez Montalbán reflexiona entorn del paper actual dels intel·lectuals d'esquerra, en un moment en què la nostra societat està profundament desideològitzada. En aquest sentit, el conegut escriptor i periodista creu que, malgrat els temps que corren, no tan sols és possible creure en uns ideals, sinó que cal fer-ho, tot i caure en el risc de ser catalogat com una persona anacrònica per la major part de la societat.

EL LLIBRE DE LES COSES

Así lo vio todo el Perich

Jaume PERICH
Ediciones B. Barcelona, 1995
175 pàgines

El libro de las cosas

Jaume PERICH
Avui. Barcelona, 1995
62 pàgines

El libro dels gats

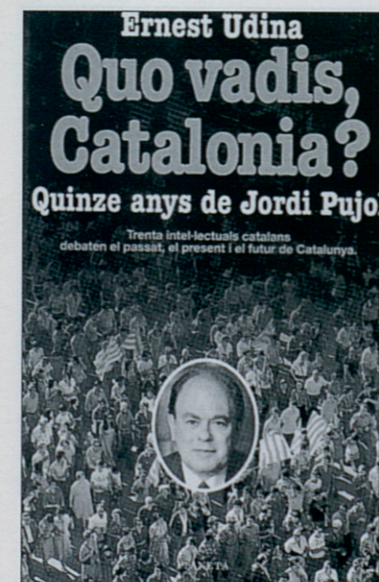
Jaume PERICH
Thassàlia. Barcelona, 1995
Ben segur que és un tòpic dir-ho,

però Perich encara és entre nosaltres; si més no, gràcies als inoblidables acudits que ens va deixar. Aquests tres llibres que ara es publiquen ens ofereixen una variada selecció d'algunes d'aquestes breus obres mestres de l'humor gràfic. Es tracta d'una petita mostra de l'art d'aquest humorista que va crear escola i que tant estimava els gats.

Quo vadis, Catalonia?

Ernest UDINA
Planeta. Barcelona, 1995
339 pàgines

En el seu darrer llibre, Ernest Udina ens ofereix valuosos elements de reflexió per entendre millor el moment històric pel qual travessa el fet

diferencial català. Prenent com a punt de referència els 15 anys de presidència de Jordi Pujol al capdavant de la Generalitat, aquesta obra recull el parer de 30 destacats intel·lectuals catalans, com ara Josep Maria

Ainaud, Santiago Dexeus o Xavier Bru de Sala, per citar-ne tan sols una petita mostra; un recull d'opinions diverses i plurals que ens permeten entendre millor cap on va Catalunya.

Barcelona. Retrats

Eugenio MADUENO i Pedro MADUENO
Ajuntament de Barcelona, La Vanguardia i FAVB
162 pàgines

Els germans Madueño —l'un escriu, l'altre fa fotos— van captar, al llarg del 1992, una sèrie de personatges diversos que conformaven una manera de veure la ciutat. Publicats al diari *La Vanguardia*, on tots dos treballen, ara surt un llibre

que recull, en català, aquells retrats doblement sensibles. I és que ni la ploma ni la càmera no són neutrals.

El llibre negre de Catalunya

Josep M. AINAUD DE LASARTE
La Campana. Barcelona, 1995
140 pàgines

Col·lecció de perles realment impressionant sobre fets i paraules adreçats contra Catalunya des del 1714 fins al temps actual, que han deixat tota mena d'escriptors, polítics i periodistes. Josep Maria Ainaud de Lasarte ha esporgat llibres i documents a la recerca de textos que ell mateix diu que preferiria no haver trobat. El

cert, però, és que han existit i existeixen.

50 vegades Barcelona

Josep Maria HUERTAS i Pepe ENCINAS
Ajuntament de Barcelona, 1995
319 pàgines

Dos anys de passejar per Barcelona s'han traduït en un pastís de 50 trossos de ciutat. Cada un pot ser menjat/recorregut en dues hores. Les imatges de Pepe Encinas han aprofitat a fons dues qualitats del fotògraf: la seva sensibilitat per captar la gent i el pas de les estacions. Badar pels carrers amb la guia del veterà Josep Maria Huertas

Preocupació pels assassinats de periodistes

V Assemblea anual de la Federació europea de press clubs i centres internacionals de premsa

Els passats dies 27 i 28 d'abril se celebrà a Londres la V Assemblea anual de la Federació Europea de Press Clubs i de Centres Internacionals de Premsa, que agrupa 13 centres de 10 països europeus. En les sessions de l'assemblea, que se celebraren en les dependències de l'oficina del Parlament Europeu a Londres, foren tractats diversos assumptes i aprovada la següent resolució:

"Els delegats dels centres de premsa membres de la Federació Europea de Press Clubs i Centres de Premsa, en la seva reunió anual celebrada a Londres el 28 d'abril, van debatre entorn de l'assassinat de 115 periodistes en compliment del seu treball i els danys, lesions i tortures soferts per centenars d'altres al llarg de l'any 1994.

Els delegats han aprovat una resolució segons la qual demanaran als seus respectius governs, als representants dels seus països en el sí del Parlament Europeu i d'institucions transnacionals — com la Comissió Europea i les Nacions Unides —, que manifestin la seva preocupació davant l'amenaça que pateix la democràcia com a resultat dels continuats assassinats, danys i lesions. Alhora faran tots els esforços per tal de persuadir els mitjans de comunicació que divulguin la gravetat d'aquesta situació.

El CIPB estigué representat en l'Assemblea de Londres per Carles Sentís i Joan Brunet i Mauri, president i director, respectivament, d'aquesta entitat.

Dimitri Kholòdov, periodista rus assassinat el 17 d'octubre de l'any passat

Cooperació amb la Unió de periodistes russos

El 12 de maig es va signar un protocol de cooperació entre la Unió de Periodistes de Rússia i el Col·legi de Periodistes de Catalunya. La signatura va tenir lloc a bord del creuer Astra, ancorat al port de Barcelona, en el que hi viatjava una representació del col·lectiu de periodistes russos. Per part del Col·legi va signar el degà, Josep Pernau, i per part de la Unió de Periodistes russos el seu secretari, I. Denisov. Hi van ser presents el president i el director del Centre Internacional de Premsa de Barcelona, Carles Sentís i Joan Brunet, membres de les juntes de les dues entitats i periodistes barcelonins que havien estat corresponsals a Rússia.

El text del protocol de col·laboració estableix que les dues entitats promouran l'intercanvi d'informació sobre les seves pròpies activitats i també sobre la situació a Rússia i Catalunya, amb la finalitat d'enfortir i fer créixer els vincles entre ells. Per concretar aquests vincles, el protocol declara que "es creu convenient estudiar la possibilitat de cooperació bilateral entre els professionals dels mitjans de comunicació, en particular entre respectius organismes a nivell regional" i que "s'estudiarà l'intercanvi de grups de periodistes a base de compensació" i "l'intercanvi de les seves delegacions".

La durada de l'acord s'estableix per un període de dos anys i al passar aquest termini les dues entitats han d'expressar formalment el seu desig de prorrogar-lo.

Noves admissions de col·legiats

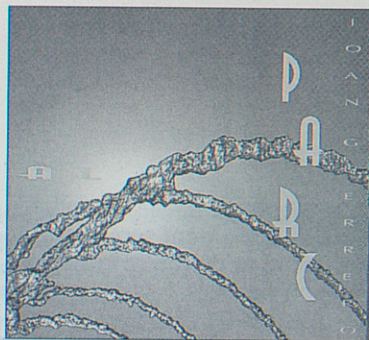
La junta de govern del Col·legi de Periodistes de Catalunya va aprovar, en la seva reunió del 27 d'abril, l'admissió com a col·legiats actius de Raquel Ballabriga i Fuster, Alfred Comín Meya i Jordi Velasco Sánchez, de la demarcació de Barcelona, i Maria José Velasco González, de la de Girona. També es va acceptar el pas de col·legiat numerari a col·legiat actiu de Montse Raya i Pérez, i van ser admesos com a col·legiats numeraris Rosa Maria Masdeu Rodríguez i Luis Miguel Mendizábal Vidal, de la demarcació de Barcelona.

a les mans és un consell dels proloquistes, el regidor Joan Fuster i el periodista Lluís Permanyer.

Eduard Toldrà. Un assaig sobre la direcció d'orquestra a Barcelona

Antoni BATISTA
Bota. Barcelona, 1995
118 pàgines

Segon títol d'una editorial que publica textos que expliquen la història de la música a Barcelona. Antoni Batista, periodista expert en la matèria, arrenca del moment en què, en plena postguerra, el mestre Eduard Toldrà va crear quasi del no res una orquestra en una ciutat derrotada, la Ciutat de

Barcelona. Documentat i àgil, el llibre a més està molt ben il·lustrat.

Al parc

Joan GUERRERO
Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet, 1995.
Pròleg de Màrius Sempere.
117 pàgines. Santa Coloma, 1995

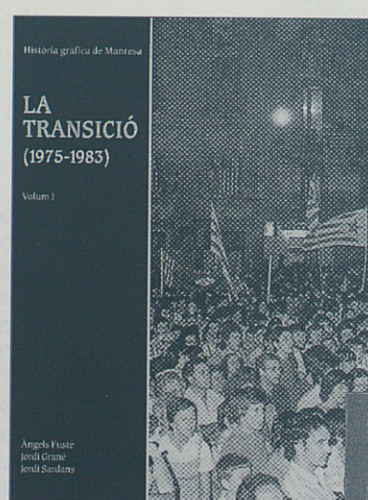
Joan Guerrero, fotògraf nascut a Tarifa i renascut a Santa Coloma de Gramenet, presenta una nova crònica de la seva

ciutat amb la sensibilitat poètica que caracteritza la seva càmera. Les fotos de l'ermot que era fa 20 anys el parc d'Europa conformen una primera part gairebé de denúncia, mentre que la segona recorre, per mitjà d'imatges en color, un món on nens, vells i parelles enamorades són els anònims protagonistes d'un gran reporter gràfic.

La transició (1975-1983). Historia gráfica de Manresa

Angels FUSTA, Jordi GRANE i Jordi SARDANS
Manresa, 1995

Mirant els crèdits del llibre, hom descobreix tot seguit que el vuitanta per cent de les imatges

d'aquest llibre gràfic són de Manolo Sánchez, fotògraf del diari *Manresa* durant els anys de la transició. Amb tota justícia, el volum s'obre amb una entrevista al personatge, un obrer de Granada que va esdevenir fotògraf. El llibre permet seguir l'evolució urbana i social d'una ciutat, Manresa, en un temps irrepètible.

RADIOGRAFIA DE LA PROFESSIÓ

Edat	<25	35	45	55	65	75	85	>85	Total
Col·legi de Periodistes de Catalunya. Dades Globals									
Dones	7	337	207	62	17	5	-	-	635
Homes	3	583	635	275	119	32	2	-	1649
Total actius	10	920	842	337	136	37	2	-	2284
Dones	18	256	55	8	4	2	-	-	343
Homes	8	177	75	22	10	4	1	-	297
Total numeraris	26	433	130	30	14	6	1	-	640
Dones	-	-	-	-	1	6	1	-	8
Homes	-	-	-	-	12	48	40	11	111
Total jubilats	-	-	-	-	13	54	41	11	119
Total col·legiats a Catalunya el 9-05-95	36	1353	972	367	163	97	44	11	3043

Demarcació de Barcelona

Dones	6	267	180	59	17	4	-	-	533
Homes	2	453	535	251	104	32	2	-	1379
Total Actius	8	720	715	310	121	36	2	-	1912
Dones	16	250	53	7	3	2	-	-	331
Homes	8	169	68	18	9	4	1	-	277
Total Numeraris	24	419	121	25	12	6	1	-	608
Dones	-	-	-	-	1	6	-	-	7
Homes	-	-	-	-	12	39	38	11	100
Total Jubilats	-	-	-	-	13	45	38	11	107
Total col·legiats Barcelona el 9-05-95	32	1139	836	335	146	87	41	11	2627

L'ull de bou

Ramon SOLSONA
Quaderns Crema. Barcelona,
1995
224 pàgines.

Recull de les col·laboracions periodístiques a l'*Avui* i al *Diari de Barcelona* publicades per l'escriptor Ramon Solsona. Observador atent de la realitat que l'envolta, Solsona l'ofereix al lector amb una pulcritud enviable.

Les desventures de Port Aventura. El cas De la Rosa

Roger JIMÉNEZ
Editorial Empúries. Barcelona,
1995
286 pàgines.
Llibre reportatge escrit amb un

Roger Jiménez

Les desventures de Port Aventura

El cas De la Rosa

estil directe dissortadament poc corrent en el periodisme català. S'hi diuen les coses pel seu nom, sense embuts ni circumloquis, i la documentació és abundant i rigorosa. Quedarà com el testimoni d'una època i d'un país, molt més enllà de l'anècdota del personatge i del parc temàtic.

Edat	>25	35	45	55	65	75	85	<85	Total
Demarcació de Tarragona									
Dones	-	16	5	-	-	-	-	-	21
Homes	-	39	38	12	7	-	-	-	96
Total Actius	-	55	43	12	7	-	-	-	117
Dones	1	2	2	-	1	-	-	-	6
Homes	-	5	4	4	-	-	-	-	13
Total Numeraris	1	7	6	4	1	-	-	-	19
Homes	-	-	-	-	-	7	1	-	8
Total Jubilats	-	-	-	-	-	7	1	-	8
Total col·legiats Tarragona el 9-05-95	1	62	49	16	8	7	1	-	144

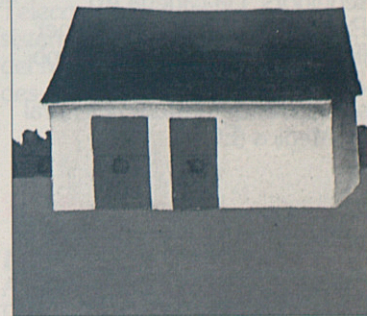
Demarcació de Lleida

Dones	1	17	5	1	-	-	-	-	24
Homes	-	23	20	2	2	-	-	-	47
Total Actius	1	40	25	3	2	-	-	-	71
Dones	-	1	-	-	-	-	-	-	1
Homes	-	-	1	-	1	-	-	-	2
Total Numeraris	-	1	1	-	1	-	-	-	3
Homes	-	-	-	-	-	1	-	-	1
Total Jubilats	-	-	-	-	-	1	-	-	1
Total col·legiats Lleida el 9-05-95	1	41	26	3	3	1	-	-	75

Demarcació de Girona

Dones	-	37	17	2	-	1	-	-	57
Homes	1	68	42	10	6	-	-	-	127
Total Actius	1	105	59	12	6	1	-	-	184
Dones	1	3	-	1	-	-	-	-	5
Homes	-	3	2	-	-	-	-	-	5
Total Numeraris	1	6	2	1	-	-	-	-	10
Dones	-	-	-	-	-	-	1	-	1
Homes	-	-	-	-	-	1	1	-	2
Total Jubilats	-	-	-	-	-	1	2	-	3
Total col·legiats Girona el 9-05-95	2	111	61	13	6	2	2	-	197

MERCÈ IBARZ
LA PALMERA DE BLAT
QUADERNS CREMA

Ser periodista en el Mediterráneo

Diversos autors
Especial Cuatrosemanas.
Barcelona, 1995
208 pàgines

Una vintena de periodistes de la premsa escrita que treballen en els països mediterranis reflexionen junts sobre la seva pràctica professional i les dificultats que amb què aquesta topa en diverses circumstàncies.

La palmera de blat

Mercè IBARZ
Quaderns Crema. Barcelona,
1995
208 pàgines
Aquesta nova obra de creació

de la periodista Mercè Ibarz pot ser llegida com un contrapunt a la seva anterior *La terra retirada*, ja que si en aquesta explicava els canvis d'un poble des de l'exterior, ara ho fa des de l'interior de les cases, però afegint-hi, a més, un component oníric i visionari que transporta l'acció cap al terreny del fantàstic.